

Arrest

nr. 248 196 van 26 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. DIERYNCK
Loofstraat 39
8500 KORTRIJK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 september 2020 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. DIERYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2019 wordt de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C, geldig voor 90 dagen van 30 juni 2019 tot 30 juni 2020 en voor meerdere binnenkomsten.

Op 12 november 2019 komt de verzoekster België binnen. Zij wordt op 19 november 2019 te Waregem in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 8 december 2019.

Op 11 december 2019 wordt de termijn waarin de verzoekster wordt toegelaten tot het grondgebied verlengd tot 22 februari 2020.

Op 7 februari 2020 treedt de verzoekster te Waregem in het huwelijk met de heer K.R., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 25 februari 2020 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, de heer K.R.

Op 7 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de huidige bestreden beslissing, die op 12 augustus 2020 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.02.2020 werd ingediend door:

Naam: M. (...) Voornaam: O. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum:

(...).1997 Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx Verblijvende te:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van haar echtgenoot K. R. (...) (RR: xxx) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Ter staving van de bestaansmiddelen worden volgende bewijzen voorgelegd :

- Loonfiches van NV T. H. (...) Gent. Deze loonfiches zijn achterhaald aangezien uit bijkomende gegevens blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sinds 13.12.2019.

- Uitkeringsattesten van Bond Moyson Kortrijk voor de periode van juni 2019 tot 31.05.2020 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering geniet. De meest recente ontvangen uitkering (maand mei 2020) bedroeg 1295,84 euro.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Meer nog, betrokkene beschikt zelfs - nipt weliswaar - niet over 100% van het voormelde referentiebedrag.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient, wanneer vastgesteld wordt dat het inkomen ontoereikend is, een behoefteanalyse te worden doorgevoerd.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt dat er maandelijks alvast 590 euro aan huishuur betaald moet worden. Bijgevolg blijft er na aftrek van de maandelijks huurlasten van het totale beschikbaar inkomen van de referentiepersoon gemiddeld nog slechts 705,84 euro over om alle resterende kosten van zichzelf als van zijn echtgenote te kunnen voldoen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, mobiliteit, kledij, voeding, ontspanning, medische kosten, ...) voor twee volwassenen en met een kindje dat op komst is, met 705,84 euro voldaan zouden kunnen worden. Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat een bedrag van 705,84 euro te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.

Bovenstaande beoordeling zou wellicht enkel kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijks onkosten van het huishouden had bijgebracht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft tijdig een synthesememorie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet "in verweving met" het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt in de synthesememorie als volgt onderbouwd:

"7. Artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt :

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4. tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn

gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]'

8. Verzoekster is van mening dat DVZ de behoefteanalyse kennelijk onredelijk heeft uitgevoerd.

Volgens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het niet redelijk dat DVZ van een vreemdeling verwacht dat :

- *hij bij het indienen van een verblijfsaanvraag opzoeking doet in de wetgeving om te achterhalen wat precies het geïndexeerde referentiebedrag is van 120% van het leefloon*
- *hij vervolgens inschat of alle door hem overgemaakte bestaansmiddelen mee in rekening zullen worden gebracht,*
- *hij vervolgens berekent of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon toereikend zijn om de grens van 120% van dit bedrag te bereiken*
- *en indien niet, vervolgens anticipeert op een behoefteanalyse en hiervoor reeds inlichtingen overmaakt over de gezinssituatie en concrete uitgaven*

Ook de Raad van State stelde vroeger al, dat DVZ tijdens het onderzoek van de aanvraag gezinshereniging, na vastgesteld te hebben welke bestaansmiddelen in aanmerking genomen kunnen worden, aan de vreemdeling moet vragen alle nuttige elementen over te maken om het individuele bedrag vast te stellen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand.

DVZ heeft aan verzoekster op geen enkele manier gevraagd extra nuttige elementen over te maken. Integendeel, in de bestreden beslissing staat te lezen :

“Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt dat er maandelijks alvast 590 euro aan huishuur betaald moet worden. Bijgevolg blijft er na aftrek van de maandelijks huurlasten van het totale beschikbaar van de referentiepersoon gemiddeld nog slechts 705,84 euro om alle resterende kosten van zichzelf”

DVZ stelt zelf te weinig info te hebben om de behoefteanalyse te kunnen uitvoeren, maar heeft, in weerwil van wat redelijk en noodzakelijk is, nagelaten extra info te vragen aan verzoekster.

Verzoekster is echter formeel dat zij en de heer K. (...) maandelijks rondkomen met dit bedrag, doch DVZ heeft hen niet toegelaten dit aan te tonen.

Verzoekster is dan ook van oordeel dat de beslissing van DVZ onwettig is, deze moet vernietigd worden en verzoekster moet toegelaten worden aan te tonen dat zij niet ten laste zal vallen het sociale bijstandstelsel.

9. Verwerende partij stelt dat op gedegen wijze werd overwogen om welke redenen diende te worden besloten tot weigering van het verblijf van verzoekster. Volgens verwerende partij werd de behoefteanalyse op kennelijk redelijke wijze uitgevoerd, rekening houdend met de beschikbare stukken van het administratief dossier.

Naar de mening van verwerende partij faalde verzoekster in haar bewijslast dat zij over toereikende, stabiele bestaansmiddelen beschikte, reden waarom de aanvraag werd geweigerd.

Welnu, daar knelt het schoentje.

Waar het eventueel juist zou kunnen zijn, dat verzoekster méér stukken aan het administratief dossier had kunnen toevoegen, is het duidelijk zo dat zij onwetend was welke stukken nu juist dienden te worden toegevoegd om aan te tonen welke bestaansmiddelen zij nodig heeft om rond te komen.

Verwerende partij stelt het gebrek aan stukken vast, immers schrijft zij : ... ‘Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon’,

doch in plaats van dit 'probleem' actief te behandelen en extra stukken te vragen aan verzoekster, wijst zij de aanvraag gewoon af.

Dit is en blijft voor verzoekster kennelijk onredelijk en onzorgvuldige besluitvoering, wat verwerende partij ook moge beweren."

3.2. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laten de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het oordeel onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Het staat *in casu* niet ter discussie dat de verzoekster niet heeft aangetoond te beschikken over de in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde toereikende bestaansmiddelen, met name bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Evenmin staat ter discussie dat de verweerder, in dergelijke situatie, dient over te gaan tot een behoefteanalyse.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de behoefteanalyse als volgt gemotiveerd:

"Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient, wanneer vastgesteld wordt dat het inkomen ontoereikend is, een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt dat er maandelijks alvast 590 euro aan huishuur betaald moet worden. Bijgevolg blijft er na aftrek van de maandelijks huurlasten van het totale beschikbaar inkomen van de referentiepersoon gemiddeld nog slechts 705,84 euro over om alle resterende kosten van zichzelf als van zijn echtgenote te kunnen voldoen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, mobiliteit, kledij, voeding, ontspanning, medische kosten, ...) voor twee volwassenen en met een kindje dat op komst is, met 705,84 euro voldaan zouden kunnen worden. Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat een bedrag van 705,84 euro te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan. Bovenstaande beoordeling zou wellicht enkel kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijks onkosten van het huishouden had bijgebracht."

Aldus stelt de gemachtigde vast dat de referentiepersoon maandelijks 590 euro aan huishuur moet betalen en er van het beschikbaar inkomen van de referentiepersoon, na aftrek van de huishuur, maandelijks gemiddeld nog 705,84 euro overblijft voor de overige kosten. De gemachtigde geeft verder aan dat er naast de huur ook nog andere vaste en variabele kosten zijn met betrekking tot nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, mobiliteit, kledij, voeding, ontspanning, medische kosten, enz... die eveneens met het inkomen van de referentiepersoon dienen te worden betaald. Daarnaast houdt de gemachtigde er ook uitdrukkelijk rekening mee dat de referentiepersoon met zijn inkomen niet alleen zichzelf, maar ook de verzoekster en hun toekomstig kind dient te onderhouden. De gemachtigde acht dit niet aannemelijk en stelt dat de verzoekster hierdoor het risico loopt om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Daarom besluit de gemachtigde

dat in dit geval het bedrag van 120% van het leefloon echt wel het minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan.

De verzoekster brengt hiertegen in dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het bestuur te weinig informatie heeft om de behoefteanalyse te kunnen uitvoeren. In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, kan dit niet in de bestreden beslissing worden gelezen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op basis van het beschikbaar inkomen van de referentiepersoon en de maandelijkse huurlast van de referentiepersoon en rekening houdend met nog andere vaste en variabele kosten (met betrekking tot nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, mobiliteit, kledij, voeding, ontspanning, medische kosten, enz...) vaststelt dat het inkomen van de referentiepersoon te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk. Uit het loutere gegeven dat de gemachtigde erkent dat hij de maandelijkse onkosten van het huishouden – op de kosten van de huishuur na – niet precies kent, volgt *an sich* nog niet dat de gemaakte behoefteanalyse niet deugdelijk zou zijn.

De verzoekster argumenteert voorts dat de gemaakte behoefteanalyse kennelijk onredelijk is, waarbij zij onder meer stelt dat zij en haar echtgenoot maandelijks wel degelijk rondkomen met het inkomen van de referentiepersoon. De Raad wijst er echter op dat de bestaansmiddelenvereiste en de behoefteanalyse voorzien in de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet enkel inhouden dat de gemachtigde dient na te gaan of het betrokken gezin reeds ten laste is van het sociale bijstandsstelsel, maar ook dat er moet worden onderzocht of het betrokken gezin in de nabije toekomst het risico loopt om ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel. De verzoekster betwist niet dat zij en haar echtgenoot een huurlast hebben van 590 euro per maand, zodat er van de uitkering van de referentiepersoon slechts 705,84 euro overblijft om de overige vaste en variabele kosten te dekken. Met haar blote en niet-onderbouwde bewering dat zij en haar echtgenoot rondkomen met dit bedrag, toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde op grond van een gebrekkig onderzoek of in kennelijke onredelijkheid heeft besloten dat de maandelijkse beschikbare inkomsten (na aftrek van de huurlasten) te laag liggen om een minimum aan waardigheid te garanderen voor haar, de referentiepersoon en hun kind op komst zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. In de mate dat de verzoekster aangeeft dat zij en haar echtgenoot maandelijks rondkomen met het inkomen van de referentiepersoon mag zij er bovendien niet aan voorbijgaan dat zij in de nabije toekomst met dit inkomen ook hun kind op komst dienen te onderhouden.

Waar de verzoekster - met verwijzing naar het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet - betoogt dat de gemachtigde haar had moeten uitnodigen om bijkomende inlichtingen te verschaffen teneinde de concrete behoeften van het gezin te bepalen, merkt de Raad op dat artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat de gemachtigde de mogelijkheid heeft om alle bescheiden en inlichtingen die voor de behoefteanalyse nuttig zijn, te doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Dit houdt echter geen wettelijke verplichting in. Gelet op het zeer geringe maandelijkse inkomen dat nog overblijft na aftrek van de huurlasten en gelet op het feit dat de inkomsten van de referentiepersoon de behoeften dienen te dekken voor het levensonderhoud van twee volwassenen en een kindje dat op komst is, gaat het geenszins elke redelijkheid te buiten om te besluiten dat de referentiepersoon en zijn familieleden echt wel minimum 120% van het leefloon ter beschikking zouden moeten hebben om het verblijfsrecht toe te staan. Aangezien het op basis van de stukken waarover de gemachtigde beschikte (invaliditeitsuitkeringen en maandelijkse huurlasten) reeds duidelijk genoeg was dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat deze referentiepersoon of zijn gezinsleden ten laste zouden vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, valt niet in te zien waarom de gemachtigde in het thans voorliggende nog bijkomende inlichtingen diende in te winnen.

De verzoekster kan bovendien niet worden gevolgd in haar kritiek dat aan haar op geen enkele wijze werd gevraagd om bijkomende nuttige elementen over te maken teneinde een behoefteanalyse uit te voeren. In het door de verzoekster ondertekende document bijlage 19ter, dat haar werd afgegeven op 25 februari 2020 bij het indienen van de voorliggende verblijfsaanvraag, werd de verzoekster er immers nadrukkelijk op gewezen dat: *“voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast (...) de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld (dienen) te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.”* De verzoekster en de Belgische referentiepersoon, die geacht worden de wet en dus ook artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de artikelen 14, §1, 3°, en 15 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht

op maatschappelijke integratie te kennen, hadden wel degelijk zelf kunnen voorzien dat een maandelijkse uitkering van 1295,84 euro lager ligt dan 120% van het geïndexeerde bedrag van het leefloon voor personen met een gezinslast. Aangezien de bijlage 19ter uitdrukkelijk vermeldt dat de verzoekster in voorkomend geval haar vaste en variabele kosten dient te bewijzen, kan zij thans niet voorhouden hiervan onwetend te zijn geweest.

In zoverre de verzoekster nog verwijst naar 's Raads arrest met nummer 220 295 van 25 april 2019 wordt erop gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt evenmin.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE